Ἀληθινὲς ἱστορίες

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Μέχρι τὰ τριάντα μου, καλὰ δουλεύανε ὅλες οἱ θίδες ποὺ συντελοῦν εἰς τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ ἐγκεφάλου μου, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν σελρα του, διαυγέστατα διηυθυνε τὶς ἐνεργειες μου καὶ καταφερνε νὰ τὴν περιαμε, ἐγὼ μὲν ξεγνοιαστα, αὐτος δε χωρὶς σκοτοῦρες.

Μιαν ὡραίαν πρωΐαν ὅμως θὲς κάποια ἀπο αὐτες τὶς θίοες ξελάσκαρε θὲς δὲν ξερω τί πάντως γεγονὸς εἶναι ὅτι μεαγαυθεὶς ἀπὸ τὸ μυστηριο τοῦ μυστηρίου ποὺ λέγεται γάμος καὶ ἐντέχνως καὶ καπατσιοδῶς περδικλωθεὶς ἀπὸ τὶς χάρες καὶ τὰ λόγια μιᾶς ἀντιπροσώπου τοῦ... ἀδυιάτου φύλλου, ποὺ τὴ λέγαμε Πηνελόπη, παρ' ὅλον ὅτι ἔκανα τὸ ξεφτερι στὰ κατι τέτοια, τὴν ἔπαθα, διαγράφτηκα ἐπισήμως ἀπὸ τὸ συλλογο τῶν γεροντοπαλλήκαρων καὶ κορδωτὸς, κορδωτός, μπῆκα στο δρομο τοῦ Θεοῦλη ὅπως μας ἀρέσει νὰ ἀποκαλοῦμε ἐμεῖς οἱ παντρεμένοι τὸ δρομο αὐτὸ γιὰ παρηγοριά!

Ἐδῶ ποὺ τὰ λεμε δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἶμαι δυσαρεστημένος. Μαλιστα τὸ εἰπα καὶ στὸν ἑαυτό μου.

—Θανάση, τοῦ λέω, ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, κανεις ἄνδρας δὲν τρωει,θσα λεφτὰ θγάζει μονάχος του. Ξέρεις, ἄλλως τε πολὺ καλὰ ἀπὸ τὸν πρῶτον ἑαυτό σου, ὅτι ἐπ.μελῶς φροντίζουν γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, ὅλες οἱ Πηνελόπες τῆς οἰκουμένης. Γιατὶ λοιπὸν οἱ ξένες καὶ ὄχι ἡ καταδική σου;

Περισσότερα λόγια δεν χρειαζόσαντα, ὁ Θανάσης ὁ ἑαυτός μου μὲ ἔπεισε, ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστησω τοῦ εἶπα: «Δίκιο ἔχεις Θανάσι,» καὶ συμφωνήσαμε μιὰ χαρά.

Καὶ πράγματι μιὰ χαρὰ κύλαγε ὁ ἔγγαμος θιος μου τὰ πρῶτα χρόνια, χωρὶς διάκριση ἐποχὴν καὶ ἡμερῶν. Ἀργότερα, μὰ τὸ πρῶτο ποὺ πιάνανε οἱ χειμωνιάτικοι μῆνες, τὸ ρίχναμε λίγο στὴ μουρμοῦρα καὶ στὴ γκρίνια ἄνευ ὅμως σημασίας καὶ προ παντὸς συνεχείας.

Πάνε λίγες μέρες ὅμως τὼρα, ἀκριθῶς ἀπὸ τότε ποὺ πιάσανε τὰ πρῶτα μπουμπουνιὰ καὶ οἱ ἀροχές, ποὺ ἀλλάξανε καὶ σοβαρέψανε κάπως τὰ πράγματα. Ὄχι θεβαίως γιατὶ ἄρχισα νὰ τσιλιμπουρδίζω. Ἀλ ὅλα κι' ὅλα. Τέτοιες εὐκαιρίες δὲν θρισκονται εὔκολα Ἄλλη εἶναι ἡ αἰτία ποιὸ σοβαρή, τὴν ὁποίαν ἀν ἤξερα ἀπὸ πρὶν, ἡ ἀν ἐκεῖνος ὁ εὐλογημένος παππᾶς μοῦ τὴν ἔλεγε μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα ὡραῖα λόγια τοῦ μυστηρίου ὅταν μὲ κουκούλωνε, δὲν θὰ τὴν πάθαινα. Θὰ τὸ ἔκανε φαίνεται ἀπὸ σκοποῦ ὁ ποινηρός, ποιὸς ξέρει!!

Τέλος πάντων δ,τι ἔγινε, ἔγινε καὶ θεβαίως οὔτε ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς πρόσφατης γκρίνιας καὶ φαγωμάρας, οὔτε ἡ Πηνελόπη μου ποὺ ἡ καψερὴ δ,τι κάνει τὸ κάνει γιὰ τὸ καλό μας.

Αἰτία μοναδική, ὅπως τὼρα κατάλαβα, εἶναι, τοῦτος ὁ παληόγερος ὁ χειμῶνας τοῦτος ὁ γεροξεκούτης, ποὺ δὲν φτάνει ὅτι μᾶς ἔρχεται γεμάτος κρύα, λάσπες καὶ ἀροχές, ἐγνοεῖ ἀπὸ πάνω νὰ μᾶς ταλαιπωρῆ, μ' ἕνα σωρὸ φροντίδες γιὰ ψώνια, ποὺ στὴν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ στὴν ξεγνοιασιὰ του οὔτε τὰ σκεφτόμαστε κἄν.

Ἀπὸ προχθὲς λοιπόν, κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἀνοιξῆ τὸ στόμα της ἡ Πηνελόπη μου γιὰ νὰ πῆ κάτι, ἀπλώνει μαζὶ καὶ τὸ χέρι ἐν εἴδη σέσουλας.

—Χαίρετε, λέω ἐγώ.

—Θανάση δόσε ἡ Πηνελόπη, Γδυθήκαμε κι' ἔπιασε χειμῶνας.

—Καλησπέρα Πηνελόπη λέω ἐγώ.

—Θανάση δόσε ἀπαντάει αὐτὴ τὸ παιδί θέλει ζιποῦνι καὶ παλτό.

Καὶ τὸ θιολὶ αὐτὸ συνεχίζεται ἀπὸ τὸ πρωΐ μέχρι τὸ μεσημέρι καὶ ἀπὸ τὸ μεσημέρι μέχρι τὸ θράδυ. Κάπου—κάπου δέ, ἔτσι γιὰ ζουρνὰλ πετάγεται στὸν ὕπνο της τραγουδῶντας τὸν ἴδιο σκοπό.

—Ἀμ Θανάση καλὰ τὴ θολέψαμε ὅλο τὸ καλοκαῖρι μοῦ ξανάπε πάλι προχθές. Ἐσύ μ' ἕνα πουκάμισο κι' ἕνα παντελόνι καὶ ἡ ἀφεντιά μου μ' ἕνα τσιτάκι τὴ θγάλαμε καθαρή. Χειμὼνιασε ὅμως κι' ἀν δὲν θέλης νὰ παραστήσουμε τὸν Ταρζάν, ἀπεφάσισε νὰ θάλης τὸ χέρι στὴν τσέπη.

Ἤθριξα ὅμως στὸ «μοῦ» «μοῦοῦοῦ» ἐγὼ, ἔκανα ἐπίσης λίγο τὸ νευρικο κι' ὅτι νόμιζα ὅτι τὴ γλύτωσα, ἡ Πηνελόπη ἀγρίεψε, μὲ εἶπε: Τσιγκούναρε, ἀνοικοκύρευτε καὶ πίθηκε, ἄκου, πίθηκε, καὶ τελείωσε μὲ τὴ φράσι:

—Ἄμα σοῦ ξαναμιλήσω γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀγριάνθρωπε, νὰ μοῦ τρυπήσης τὴ μύτη.

Πράγματι ὅλη κείνη τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ἑπομένη ποὺ δὲν ἁπλωσε τὴ σέσουλα καὶ δὲν εἶπε «Θανάση δῶσε» ἡ γαλήνη καὶ ἡ χαρὰ ξαναμπῆκε στὸ σπίτι μας. Ἀφοῦ κι' ὁ ἑαυτός μου μοῦπε.

—Μπράβο Θανάση νίκησες!!

Κρατάει ὅμως ἡ εὐτυχία γιὰ πολύ; Δὲν κρατάει. Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὸ πρῶτο ποὺ μπῆκα στὸ σπίτι, εἶδα κολλημένον στὸν τοιχο ἕνα μακρὺ κατάλογο ἀπὸ τὰ ροῦχα ποὺ εἴχαμε ἀνάγκη. Πρῶτα πρῶτα γραμμένα γιὰ δόλο τὰ δικά μου. Ἀκριθῶς δὲ ἀπὸ κάτω μιὰ καρέκλα κι' ἕνα πιάτο μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Ὑπὲρ ὑγείας Θανάση» καὶ μὲ ψιλότερα γράμματα: Φανέλλες, πουκάμισο κοστοῦμι, παπουτσια.

Χαμογέλασα καὶ προχώρησα στὴν κρεθβατοκάμαρα. Ἄλλος κατάλογος κι' ἄλλο πιατελάκι μὲ τὴν ἐπιγροφὴ «Ὑπὲρ ὑγείας καὶ φυσιολογικῆς ἀναντοξεως μπέμπη», μὲ ψιλοτερα γράμματα: Δὲν σοῦ φταίει τιποτε τὸ παιδί, προκομένε μου νὰ κρυώση καὶ συνέχεια: Φανελλίτσες ζιπουνάκια, παλτουδάκι κυλοτίτσες.

Ξαναχαμογέλασα ὁ χάχας καὶ προχώρησα στὴν τραπεζαρία. Ἄλλος κατάλογος, ἄλλο πιατελάκι: «Ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐτυχίας Πηνελόπης» παλτό, κάλτσες, τσαντα ρόμπα.

Ἀμπολάω ἄλλο ἕνα χαμόγελο καὶ μπαίνω στὸ χώλ. Κατάλογος τέταρτος πιατελάκι ὁμοίως. «Ὑπὲρ συντηρήσεως καὶ εὐπρεπείας οἴκου μας», κουρτινες, διάφορμος, τζάμι σπασμένο

Ἔτσι ἔφθασα στὴν κουζίνα καὶ ἔπιασα ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν Πηνελόπη μου νὰ συμπληρώνη κι' ἄλλους καταλόγους. Ξαφνιάστηκε μεν, ἀλλὰ δὲν τά ἔχασε. Μ' ἕνα πῆδο ρίχτηκε στὴν ἀγγαλιά μου μὲ φιλιὲς καὶ μοῦπε:

—Μιλάω; Δὲν μιλάω! Ἀλλὰ νὰ ξέρης, δὲν πρόκειται νὰ τὰ κοινήσω ἀπὸ ἐκεῖ.

Εἰλικρινὰ συγκινήθηκα ἀπο τὴν ἰδέα της καὶ τὴν προσπάθειά της καὶ πεῖρα σθάρα καταλόγους καὶ πιατικὰ ἀφίνοντας στὸ καθένα ἀπὸ ἕνα δεκαρικάκι. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Πηνελόπη μου δ,τι λέει τὸ κάνει σε λίγες μέρες τὰ μάζεψε τὰ λεφτά.

Δὲν θγαίνει ὅμως τίποτε μ' αὐτὸ κύριε Χειμῶνα γεροξεκούτη. Τὶ λίγα, λίγα τὶ ὅλα μαζί, ἡ τσέπη μιὰ φορὰ ἄδειασε, κι' ἀντε τὼρα νὰ ζεσταθῶ, ὅσες φανέλλες κι' ἀν φορέσω.

Ἀ! δὲν ἔχει τοῦ χρόνου θὰ γράψω στὸ Θεοῦλη νὰ καταργηση τὸ χειμῶνα ἢ τοὺς φτωχοὺς. Κι' ἀ! δὲν τὸ κάνει θὰ πάρω τὰ μάτια μου, τὴν Πηνελόπη μου καὶ τὸ μπέμπη μας καὶ θὰ πάω σὲ χῶρες ποιὸ θερμές.

Μὲ μιὰ κελεμπία ὁλοχρονικῆς θὰ τὴν περνᾶμε φίνα. Ὄχι παίζουμε!!

Κ.Βρ–ς

Μικρὰ νέα

Ἡ παρελθοῦσα ἑβδομὰς ἦτο ὅλως ἀπροῶπτως διὰ τὸν λιμένα μας, ἡ ἑβδομὰς τῶν πολεμικῶν πλοίων.

—Πράγματι μετὰ τὸν ἀπόπλουν ἑνὸς μικρου πολεμικοῦ, τὴν Δευτέραν, εἴχαμε τὸν κατάπλουν τῆς ἑλληνικῆς μοίρας τὴν Τρίτην μέχρι καὶ τῆς Πέμπτης.

—Τὴν Παρασκευὴν κατέπλευσε τὸ ἀμερικανικὸν καταδρομικὸν «Ντεμόϋν».

—Τοῦ ὁποίου μάλιστα ἐπέβαινε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ δου ἀμερικανικοῦ στόλου ναύαρχος κ. Ἄντερσον.

—Ταυτοχρόνως κατέπλευσεν ἕτερον ἀμερικανικὸν μετεωρογυρικὸν πεζοναυτας, τὸ ὁποιον θὰ ἀποπλεύση αὔριον Τρίτην.

—Ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν ἦτο ἡ κυκλοφορία ἀρκετοῦ χρήματος καὶ ἀρκετοῦ ἐπίσης συναλλαγματος.

—Ἂς εὐχηθοῦμε, ὅτι αἱ ἐπισκέψεις αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν.

Οἱ προοπτικὲς δείχνουν πὼς ἡ εὐχὴ θὰ ἐπαληθεύση καὶ μάλιστα γρήγορα.

—Πιαρὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὸν χειμῶνα πολλὰ νέα σπίτια ἄρχισαν νὰ κτίζονται τὶς τελευταῖες ἡμέρες.

—Πολὺ περισσότερα δὲ καλλοπίζονται καὶ ἄλλα ἐπισκευάζονται

—Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς μέρει καὶ εἰς τὴν τελευταίαν καταγίδα ποὺ προεκάλεσεν ἀρκετὰς ζημίας.

—Εὐχάριστον ἐντύπωσιν προκαλεῖ καὶ ὁ ἐκσυγχρονισμὸς τῶν βιτρινῶν τῶν καταστημάτων.

—Ἤδη εἰς τὸ κέντρον τουλάχιστον ἐλάχιστα ἔχουν ἀπομείνει μὲ τὴν παλαιὰν «φάτσα» των.

—Καὶ τὸ ἐρώτημα εἶναι ἤδη τί θὰ γίνη ἐπὶ τέλους μὲ ὡρισμένα ἐρείπια κυριολεκτικῶς ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ καταστρέφουν τὴν ὡραίαν ἐμφάνισιν τῆς πόλεως καὶ δὴ εἰς κεντρικώτατα σημεῖα τῆς;

o ❦ o

ἱερὸς Ν. ΑΓΙΑΣ «ΤΡΙΑΔΟΣ» ΑΙΓΙΟΥ
ΕΡΑΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΕΓΕΡΣΕΩΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

—Πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Αἰγιαλεῖς καὶ λοιποὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καὶ τὰς εὐλογίας τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας τὴν 17ην Μαΐου ἐ. ἔ. ἐθεμελιώθη καὶ ἐγένετο ἔναρξις τῆς ἐκ θάθρων ἀνεγέρσεως εἰς Βυζαντινὸν ρυθμὸν τοῦ «ἱεροῦ Ναοῦ «Ἡ Ἁγία Τριάς» εἰς τὸ αὐτὸ κεντρικὸν σημεῖον τῆς πόλεώς μας, εἰς τὸ ὁποῖον, ἀπειλούμενος πλέον ὑπὸ ἐρειπώσεως ὁ παλαιὸς Ναὸς εὑρίσκετο ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνος, καὶ ὅστις θὰ ἀποτελέση μνημεῖον καὶ στόλισμα τῆς προσφιλοῦς πόλεώς μας, νέος Ναὸς καταφύγιον δι' πασης ψυχῆς, πιστευούσης εἰς τὸν ἐν Ἁγία Τριάδι Θεόν. Οὕτω ἡ εὐσεβὴς ἐπιθυμία τῶν Αἰγιέων νὰ ἀνοικοδομηθῆ τὸ σεπτὸν καὶ στενώτατα συνδεδεμένον μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεώς μας Ἱερὸν Ναΐδριον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἤρχισεν πραγματοποιουμένη.

Τὸ ἔργον ἐκτελεῖται βάσει σχεδίου ἐγκεκριμένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ τῆ ἐπιθλέψει ἀρχιτέκτονος μηχανικοῦ, ἡ ὁλοκλήρωσις δὲ αὐτοῦ θὰ ἀπαιτήση σημαντικὸν χρηματικὸν ποσόν, μερος τοῦ ὁποίου διετίθετο κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀνεγέρσεως καὶ προήρχετο ἀπὸ προσφορὰς εὐσεβῶν συμπολιτῶν.

Ἤδη πρὸς ἐξεύρεσιν καὶ τῶν ἀπαιτουμένων ὑπολοίπων χρημάτων διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀνεγέρσεως, καὶ ἵνα μὴ διακοπῶσιν αἱ δι' αὐτὴν ἐργασίαι καὶ μείνη τὸ ἔργον ἡμιτελές, ἀπευθύνομεν θερμοτάτην ἔκκλησιν πρὸς τὰ εὐσεβῆ χριστιανικὰ αἰσθήματά σας, ἵνα θελήσητε καὶ ἐκδηλώσητε πλουσίαν τὴν προσφορὰν σας ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Πανσέπτου Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἀναγιωρίζομεν, ὅτι, διὰ τοὺς πολλοὺς αἱ παροῦσαι οἰκονομικαὶ συνθῆκαι εἶναι δυσχερεῖς, πλὴν καὶ τούτων ἡ ἐκ τοῦ ὀστερήματος προσφορὰ καὶ μικροῦ ποσοῦ ὑπὲρ ἀνεγέρσεως τοῦ Οἴκου τῆς Τρισηλίου Θεότητος, εἶναι πρᾶξις τόσον ἀρεστὴ εἰς Αὐτὴν, ὥστε νὰ εἶσθε βέβαιοι, ὅτι ὁ ἐν τῷ ἀνεγειρομένῳ Ἱερῷ Ναῷ ὑμνουμενος καὶ δοξολογούμενος Ἅγιος Θεὸς θὰ παρέχη εἰς ὑμᾶς πλουσίας τὰς δωρεὰς Του καὶ θὰ ἀναπληρώνη δαψιλῶς μὲ ὑγείαν καὶ πᾶν ἀγαθὸν ὅτι, ἠθέλατε προσφέρει.

Ἐν Αἰγίῳ τῇ 1η Ὀκτωβρίου 1959

Μετὰ τιμῆς

Ἡ Ἐρανικὴ Ἐπιτροπὴ

Τὰ Μέλη: Πάνος Μεντζελόπουλος δήμαρχος Αἰγίου Περ. Χαντζηαν-δρέου, Εἰρηνοδίκης, Γεώργ. Ἡλιόπουλος ἔμπορος, Σωτ. Μεντζελόπουλος καθηγητής, Χαρ. Ἀνδρεόπουλος Δ)ντὴς Α.Τ.Ε., Μαρία Καρακάση διδασκάλισσα Χριστ. Μεντζελόπουλος ἔμπορος, Ἰωαν. Ἀδαμόπουλος ἔμπορος, Βασ. Παναγόπουλος ἐμπορορράπτης, ΓεώργιοςΚόττας φαρμακοποιός, Χαραλ. Χρυσὸς βιομήχανος.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον: Δημητρ. Ἱερεὺς Μάλλιος, Δημήτριος Μαγκλάρας ἔμπορος, Ἀνδρέας Σκούντζος συνταξιοῦχος, Γεώργιος Νικολόπουλος ἔμπορος, Θεοδ. Φιλιππακόπουλος λογιστής.

Ὁ Μητροπολίτης Πρόεδρος
+ Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΕΝΟΠΟΙΗΣΙΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΝ

ΤΟΥ κ. ΘΕΟΔ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἀνεργία μαστίζει τὴ χώρα μας. Ἡ καθημερινὴ ἄνοδος τοῦ τιμαρίθμου τῆς ζωῆς ἐξανεμίζει τὸ ἡμερομίσθιο τοῦ ἐργάτη καὶ τὸ μισθὸ τοῦ ὑπαλλήλου.

Ἡ προχειρότης μὲ τὴν ὁποίαν νομοθετικῶς ἀντιμετώπισε τὸ ὑπουργεῖο Ἐργασίας τὴν καθιέρωσι τῆς ἑβδομαδιαίας ἡμιαργίας διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους εἶναι ἄνευ προηγουμένου.

Δυστυχῶς εἰς αὐτὴν τὴν ἱστορικὴν καμπὴν τὴν ὁποίαν διέρχονται τὰ τόσα ζωτικὰ προθλήματα τῆς ἐργατοϋπαλληλικῆς τάξεως αὕτη εὑρέθη μὲ τὴν συνδικαλιστικὴ της ἡγεσία διηρημένη. Ἡ δημιουργία Νέων Ἐργατικῶν Κέντρων. Ἡ δημιουργία νέων συνδικαλιστικῶν κινήσεων. Καὶ τέλος ἡ δημιουργία νέων συνδικαλιστικῶν ὁμάδων τείνει νὰ φθάση τὰ πολυπληθῆ καὶ ἀνὺπ ρκτα εἰς τὴν οὐσία πολιτικὰ κομματίδια τῆς χώρας μας. Καὶ λέγομεν τὰ πολλυπληθῆ πολιτικὰ κομματίδια ἀνύπαρκτα διότι ταῦτα δὲν ἐκπροσωποῦν εἰμὴ μόνον τὸν καταθέσαντα τὸ ἐμβλημα συστάσεως τοῦ κόμματος εἰς τὸν Ἄρειον Πάγο. Καὶ αἱ πράξεις καὶ τὰ φιρμάνια αὐτῶν δὲν συγκινοῦν πλέον τὸν κουρασμένο ἀπὸ αὐτὰ λαό μας. Ἡ ἡγεσία ὅμως τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος τῆς χώρας μας ἔχει ἠθικὴ εὐθύνη ἐναντι τῶν ἐργαζομένων.

Τὰ πολιτικὰ κόμματα μὲ τὰ διάφορα ἐμβλήματα καὶ οἱ πολιτευταὶ θέλουν νὰ πιστεύουν ὅτι τὸ δικό τους ἰδεολογικὸ «πιστεύω» θὰ εἶναι ἀκεῖνο ποὺ θὰ λύση τὰ τόσα προθλήματα τοῦ λαοῦ μας. Ὁ συνδικαλισμὸς ὅμως καὶ ἡ ἡγεσία του εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἰδεολογία. Ὁ συνδικαλιστὴς εἶναι μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἰδεολογικὴ τοποθέτησι. Ἕνα καὶ μόνον εἶναι τὸ πιστεύω τοῦ συνδικαλιστοῦ: ἡ προστασία καὶ ἡ ἀντιμετώπισις τῶν συμφερόντων τῶν ἐργαζομένων.

Κάθε ἄλλο πιστεύω εἶναι ἡ καταστροφὴ τῶν συμφερόντων τῶν ἐργατοϋπαλλήλων. Ἡ ἀντιμετώπισις τῶν σημερινῶν ζωτικῶν προθλημάτων τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἐπιθάλλει τὴν ἑνοποίησι τῆς συνδικαλιστικῆς ἡγεσίας Νὰ ξεχασθῆ τὸ ἁμαρτωλὸ παρελθόν. Νὰ παραμερισθοῦν πάθη, μίση, φιλοδοξίες, καὶ ἀκόμη τολμῶ νὰ πῶ, ἀφοῦ ποτὲ ὁ συνδικαλιστὴς δὲν πρέπει νὰ ἔχη ἰδεολογικὴ τοποθέτηση.

Δὲν μποροῦμε νὰ γιορτάζουμε τὴν Πρωτομαγιὰ καὶ νὰ θγάζουμε μανιφέστα γιὰ καθιέρωση ἑπταώρου ἐργασίας καὶ ἀντὶ δι' ἑπτάωρον ἐργασίαν σήμερα ὁ ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος νὰ καλῆται νὰ ἐργασθῆ ἐνιέα ὥρας καθημερινῶς Γιατί; Διότι θὰ ἀναπαύεται τοῦ λέγουν τὸ ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης ἢ τοῦ Σαββάτου. Καὶ αὐτὸ θέβαια θὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὡρισμένην ἐποχὴν τῶν ἐμποροζωοπανηγύρεων τῆς πόλεώς μας ὥστε νὰ μὴν θίγωνται τὰ συμφέροντα, ὡς οὕτοι θέλουν νὰ ὑποστηρίζουν, τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου. Καὶ δὲν θίγονται τὰ συμφέροντα τῆς τάξεως αὐτῆς ὅταν τὰ ἐφαπλωματοποιεῖα δὲν ἀνοίγουν τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα γιατὶ τὰ συμφέροντά των προσαρμόζονται μὲ τοῦ ἐμπόρου χοιροῦμῆς πωλήσεως ἀποικιακῶν εἰδῶν τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου!!! Ἀλλὰ ἡ ἀντιμετώπησις τῶν ἐργατικῶν προθλημάτων ἐπιθάλλεται νὰ ἀντιμετωπιζεται στὴν πραγματικότητά των διότι, θέλουμε δὲν θέλουμε, θὰ τὰ ἀντιμετωπισουμε αὔριο καὶ μὲ χειρότερες συνθῆκες διὰ τὴν καθιέρωσι τῆς 7ώρου ἐργασίας, τὴν καθιέρωσι τῆς ἡμιαργίας τοῦ Σαββάτου καὶ τόσα ἄλλα ζωτικὰ καὶ ἐπείγοντα προθλήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν τάξη τοῦ ἐργαζομένου. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν ἡ συνδικαλιστικὴ ἡγεσία τῆς χώρας μας νὰ παρουσιάζεται εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Κυθερνήσεως ἡ τὸν ὑπουργὸ Ἐργασίας τιτλοφορουμένη ὡς αὐτὴ νομίζει νὰ τιτλοφορῆται καὶ νὰ ζητῆ λύσεις τῶν σημερινῶν ἐργατικῶν προθλημάτων καὶ νὰ πέρνη τὴν ἀπάντησι ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ Ἐργασίας ὅτι τὰ προθλήματα τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἀντιμετωπίζονται ἐνιαῖα χωρὶς νὰ λαμθάνεται ὑπ' ὄψει ἡ συνδικαλιστικὴ παράταξις ποὺ ἀνήκει. Εἶναι καθῆκον σήμερα ἡ ἕνωσις τῆς συνδικαλιστικῆς ἡγεσίας κάτω ἀπὸ ἑνιαῖο ὀργανισμό. Ὁ συνδικαλιστὴς δὲν ἔχει φιλοδοξίες. Ὁ συνδικαλιστὴς δὲν ἔχει θῶκο. Ὁ συνδικαλιστὴς γνώρισμα καὶ ἀποστολή του πρέπει νὰ ἔχη μόνον τοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση καὶ τὴν προστασίαν τῶν συμφερόντων τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Ἂς παραμερισθοῦν μίση καὶ πάθη ἑνὸς ἁμαρτωλοῦ παρελθόντος. Καὶ ἡνωμένη πλέον ἡ συνδικαλιστικὴ ἡγεσία μας τελεοφόρως θὰ ἀγωνίζεται καὶ θὰ προστατεύη τὰ ζωτικὰ συμφέροντα καὶ αἰτήματα τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ. Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅλοι γιὰ τὴν ἕνωση τῆς ἡγεσίας μας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΧΟΛΗ ΣΩΦΕΡ

Κολοκοτρώνη 34 (Γκαράζ)

Τηλέφωνον 23—45 Πάτραι

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

ΜΕ ΠΑΡΡΗΣΙΑ...

Μὲ ζηλευτὴ κι' ἀξιέπαινη ὑπερηφάνεια καὶ παρρησία, εἰπώθηκε ἀπὸ παράγοντα τῆς πόλεώς μας μιὰ ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια: Δὲν μας ἀνῆκε τὸ δικαίωμα νὰ συμπεριληφθῆ ἡ πρωταθλήτρια τῆς Πατρας στὸ ποδοσφαιρικὸ πρωτάθλημα.

Κι' αὐτὸ τὸ ξέρουμε ὅλοι, ἄσχετο ἂν ἀπὸ λόγους συμφέροντος εἴχαμε φορέσει τὴ μάσκα... τῆς παπιας, φωνάζοντάς το σὰν... τὰ ψάρια.

Πῶς ὅμως νὰ συμπεριληφθοῦμε, ἀφοῦ ἄλλος ἤταν ὁ ἀριστοῦχος στὸν διαγωνισμό; Γιατὶ θάπρεπε νὰ γίνη αὐτὴ ἡ ἐξαίρεσι σὲ μᾶς: Μήπως ἐπειδὴ ἡ πόλις μας ἔχει νὰ ἐπιδείξη πολιτικὰ πρόσωπα περιωπῆς; Ἀλλὰ ἐκτὸς τοῦ ὅτι αὐτὸ θυμίζει φάντη καὶ ρετσινόλαδο, ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ ἀντικρούση παρόμοια ἀπαίτησι τῶν Σερρῶν ἢ τῆς Λάρισσας; ἢ δὲν ξέρω ποίας ἄλλης πόλης; Ἂν πάλι τὸ «δικαίωμα» αὐτὸ στηριζόταν στὸν ὄγκο τοῦ πληθυσμοῦ που ἀντιπροσωπεύει ἡ ὁμάδα.... ἄνθρακες ὁ θησαυρὸς, γιατὶ ἂν ἡ πρωταθλήτρια μας ἐκπροσωπεῖ μερικὲς χιλιάδες κόσμου ὁ Παναρκαδικὸς ἀκολουθεῖται ἀπὸ ὁλόκληρο τὸ Νομό, ὁ Παν)ηλιακὸς —λακωνικὸς κλπ) τὸ ἴδιο. Μὴ ζητᾶμε λοιπὸν κότινον. Οἱ κλάδοι ἐλαίας, ἀνήκουν στοὺς νικητάς. Ἄλλως τε, ἡ εὐγενὴς ἁμιλλα ξανάρχισε. Ἰδοῦ λοιπὸν ἡ Ρόδος...

Δὲν ἤταν σοβαρὸ νὰ παοιστάνουμε τὸ χαϊδεμένο παδί. Ἤρθαμε ἐπιλαχόντες, μὰ οἱ ἐξετασεις ἐπαναλαμθάνονται. Ἂν τὸ συμφέρον τῆς πόλης ὑπαγόρευε τὴν πρόκρισίν μας, ἔπρεπε νὰ τὴν κερδισουμε μὲ τὸ ποδοσφαιρικὸ σπαθί μας.

Μὲ τὴν ἔννοια αὐτὴ ἡ δήλωσι ἤταν ἡ γενιαία ἐξωτερίκευσι μιᾶς πικρῆς πραγματικότητας κι ἀλήθειας μαζί.

Μᾶς ἀνήκει ἤδη τὸ δικαίωμα ν' ἀγωνισθοῦμε τὼρα, ἀλλὰ...μὲ τὰ πόδια Σφαῖρα εἶναι καὶ γυρίζει... Ἂς τὴν κυνηγήσουμε μέσα στὸ στίθο καὶ μαζὶ της ἂς κηνυγήσουμε καὶ τὸν κότινο, ἀφοῦ τὰ δυὸ εἶναι συνυφασμένα.

Τὰ ἔπαθλα, δὲν χαρίζονται. Κατακτῶνται...

ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
1927 — 1959
«ΤΑΣΗΣ ΠΟΜΟΝΗΣ»
Μαιζῶνος 63 α
ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ: Χρυσὲς, φωτεινὲς, φωσφόρου, χρωματιστὲς. Διακοσμήσεις σύγχρονες οἰκιῶν καὶ καταστημάτων.
Μακέττες, Σημαῖες Συλλόγων Σκηνογραφίες, Τοπεῖα.

Βιβλιοκριτική

ΠΕΤΡΟΥ Ν. ΦΡΑΓΚΟΥ: «Σὲ τρεῖς μέρες ἄνοιξη» (ποιήματα)

Τοῦ κ. Ν. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Δὲν εἶναι μιὰ φωνὴ ἀνιαρὴ καὶ ἀδύναμη ὁ νέος ποιητὴς κ. Πέτρος Ν. Φράγκος, ὀαν κι' αὐτὲς που συνηθίσαμε ν' ἀκοῦμε τοῦτα τὰ τελευταῖα χρόνια στὸν τόπο μας μὲ τὴν ποιητικὴ ὑπερπαραγωγή. Τὰ γραφτά του ἔχουν κάτι νὰ μᾶς εἰποῦν καὶ γιὰ νὰ μᾶς συγκινήσουν περισότερο σὰν φροντισμένη αἰσθητικὴ μορφὴ τοῦ ἐλεύθεου στίχου, κι' αὐτὸ εἶνε ἕνα ἐπίτευγμα ποὺ τὸ χρειάζεται ἡ τέχνη.

Μὲ τοῦτες τὶς σκέψεις ἔκλεισα τὴν ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Φράγκου «Σὲ τρεῖς μέρες ἄνοιξη» μιᾶς φροντισμένης ἔκδοσις ποὺ τυπώθηκε τὸ 1959 καὶ κυκλοφορεῖ ἀπ' τὸ «Πρακτορεῖο Πνευματικῆς Συνεργασίας» (Λυκαθητοῦ 2—Ἀθῆνα). Ποιήματα ποὺ ἂν καὶ τὰ διακρίνει ἡ ἀτέλεια τῶν πρώτων ἀναζητήσεων καὶ προσανατολισμῶν, ἔχουν μιὰ καλλιεργημένη εὐαισθησία καὶ δίνουν τὸν τόνο τῆς νεανικῆς ὁδοιπορίας πρὸς τὴ ζωή. Στοιχεῖα κοινωνικῆς τοποθέτησις ὑπάρχουν ἀκόμα σ' ὅλα τὰ τραγούδια τῆς συλλογῆς ἀπὸ μιὰ σκοπιὰ ποὺ δὲν τῆς λείπει ὁ ρωμαντισμὸς κι' ἐσώτερη συναισθηματ